

Acharei Mot-Kedoshim

CHILDREN ARE SMALL ADULTS

It's Never Too Early to Start a Jewish Education

PARSHAH OVERVIEW

Acharei Mot- Kedoshim

Following the deaths of Nadab and Abihu, G d warns against unauthorized entry “into the Holy.” Only one person, the Kohen Gadol (High Priest), once a year on Yom Kippur, may enter the innermost chamber in the Sanctuary to offer the sacred ketoret to G d.

Another feature of the Day of Atonement service is the casting of lots over two goats, to determine which should be offered to G d and which should be dispatched to carry off the sins of Israel to the wilderness.

The parshah of Acharei Mot also warns against bringing korbanot (animal or meal

offerings) anywhere but in the Holy Temple, forbids the consumption of blood, and details the laws prohibiting incest and other forbidden sexual relations.

Kedoshim

The *parshah* of Kedoshim begins with the statement: “You shall be holy, for I, the L rd your G d, am holy.” This is followed by dozens of mitzvot (Divine commandments) through which the Jew sanctifies him- or herself and relates to the holiness of G d.

These include: the prohibition against idolatry; the mitzvah of charity; the

principle of equality

before the law; and the laws regarding Shabbat, sexual morality, honesty in business, honor and awe of one’s parents, and the sacredness of life.

Also in Kedoshim is the dictum, “Love your fellow as yourself,” which the great sage Rabbi Akiva called “a central principle of Torah,” and about which Hillel said, “This is the entire Torah; the rest is commentary.”

The simplest way
to understand
sefirah is to see it
as a countdown to
the Giving of the
Torah.

TEXT 1

Leviticus 23:15–16

טו. וּסְפַרְתֶּם לָכֶם מִמָּחֳרַת הַשַּׁבָּת, מִיּוֹם הַבִּיאָכֶם אֶת
עֹמֶר הַתְּנוּפָה, שִׁבְעַת שַׁבָּתוֹת תְּמִימַת תִּהְיֶינָה:

טז. עַד מִמָּחֳרַת הַשַּׁבָּת הַשְּׁבִיעִת תִּסְפְּרוּ חֲמִשִּׁים יוֹם,
וְהִקְרַבְתֶּם מִנְחָה חֲדָשָׁה לַיהוָה:

15. And you shall count for yourselves, from the morrow of the rest day, from the day you bring the Omer as a wave offering, seven weeks; they shall be complete.

16. You shall count until the day after the seventh week, [namely] the fiftieth day, [on which] you shall bring a new meal offering to G-d.

The fact that Sefirat
ha'Omer is only a
countdown to
something greater is the
reason we don't recite a
Shehecheyanu blessing
when performing
the mitzvah.

TEXT 2

*Rabbi Shneur Zalman of
Liadi, Shulchan Aruch
HaRav, Orach Chayim
489:1*

מצות עשה מן התורה שיספור כל אחד מישראל
שבעה שבועות ימים מיום הבאת קרבן העומר . . .
ודרשו חכמים: "תספר לך", יכול בבית דין כמו
ביובל - שסופרין בבית דין שבע שבתות שנים
ומקדשין שנת החמשים ליובל? תלמוד לומר:
"וספרתם לכם", כדי לסופרה לכל אחד ואחד. ואין
הציבור או שליח צבור יכולים לספור בעד כולם.

It is a biblical mitzvah for every Jew to count on a daily basis for seven weeks, starting from when the Omer sacrifice is offered. The sages interpreted the words, "Count for yourselves": It might be thought that it is the Jewish court who conducts this count, in the same way that the Jewish court counts the seven-year cycles and then sanctifies the fiftieth year as the jubilee year. But "count for yourself" teaches us that every person must do the count. The congregation and the leaders are unable to count on behalf of the public.

TEXT 3

*Midrash, Cited By Rabbi
Yitzchak Tyrnau, Sefer
Haminhagim*

ולמה מונים ספירה מפסח ועד עצרת יותר מבשאר
מועדים?

משל למה הדבר דומה? לשר אחד שרכב בדרך
ומצא אדם אחד מושלך בבור שהיה אסור שם. אמר
לו השר: אני אעלה אותך ואוציא אותך מהבור הזה,
ולזמן פלוני אתן לך את ביתי. שמח אותו אדם
שמחה גדולה ואמר: לא די שמוציאני מהבור הזה,
אלא עדיין רוצה לתת לי את בתו. וכך עשה השר:
הוציאו מהבור והלבישו בגדים נאים כסף וזהב נתן
לו.

וכשראה אותו האיש כך שהשר קיים מקצת דבריו,
התחיל למנות מיד כמה זמן יש למה שקבע לו השר
לתת לו בתו . . .

כך היו ישראל במצרים כמו בבור וכו'.

Why do we count the days between Pesach
and Shavuot, more so than any other festival?

This can be compared to a prince who was
out riding and found a man who had been
cast into a pit. The prince told him, "I will pull
you out of this pit, and then after some time,
I will give you my daughter as a wife." The
man grew tremendously happy and said to
himself, "Not only will he take me out of this
pit but he also wants to give me his
daughter!" And the prince did just that. He
took the fellow out of the pit, dressed him in
fine clothes, and gave him gold and silver.

When the man saw that the prince was true
to his word, he began to count how long it
would be until the prince would fulfill his
pledge to give him his daughter. . . .

The Jews in Egypt were as if in a pit.

TEXT 4

*Rabbi Mordechai Yoffe,
Levush Hachur, Orach
Chayim 489:1*

ואין מברכין זמן על הספירה . . . משום שטעם הספירה הוא שציונו ה' יתברך לספור שבועות וימים עד יום חמישים יום שיצאו ממצרים, שבו יהיה מתן תורה, כאדם המצפה וממתין על יום המוגבל לו לתת מתנה מרובה או דבר אחר שישמח בו, ומקווה ומיחל מתי יהיה אותו היום שיקבל אותה הטובה המיועדת לו, ובכל יום שישקע השמש הוא סופר ומברך לאלקיו שעבר זה היום ומתקרב אותו היום אשר חפץ בו.

וכן ציווה ה' יתברך לספור כל הימים והשבועות עד היום שקיינוהו, הוא יום מתן תורתנו, לחבב עלינו את התורה ולהראות שהיא חביבה עלינו יותר מיום הגאולה של מצרים והוא עיקר היום שקיינוהו.

ואם כן הספירה הוא בעבור תוחלת הממושכה שאנו מראים שיאריך לנו הזמן עד יום מתן תורה, ובכל יום אנו מברכין ומשבחין שהגיע אותו היום ונתקרב יום מתן תורה.

ואם כן, איך נברך זמן על הספירה, ועדיין לא הגיע היום שקיינוהו שהוא עיקר השמחה, שהוא מתן תורה? שהרי אין מברכין זמן אלא על דבר ששמחין בו, ובספירה אין בה שמחה, לכך אין מברכין זמן.

We do not recite the *Shehecheyanu* blessing when counting *sefirah*: . . . The reason for counting fifty days is because G-d commanded us to count the fifty days from the Exodus from Egypt to the day we would receive the Torah as one who's waiting for a designated day when they're scheduled to receive a great gift or some other joyful thing. This person would hope and be anxious for that day to finally arrive. Every day when the sun sets, they count the days gone and bless G-d that [this day] has passed and they're one day closer to the anticipated day.

So, too, G-d commanded us to count all the days and weeks leading up to the anticipated day—the day when the Torah would be given. The purpose of this is to increase our love for the Torah and to show how it is dearer to us even than the day we left Egypt. It is the primary day we anticipated.

Accordingly, *sefirah* is about the upcoming goal, demonstrating how time is passing until we reach the day the Torah will be given. Each day, we bless and praise G-d that another day has passed and brought us closer to receiving the Torah.

Accordingly, how can we make the *Shehecheyanu* blessing when counting *sefirah*, when the desired day and primary cause of joy, *Matan Torah*, hasn't yet arrived? After all, we only recite *Shehecheyanu* for a joyous occasion, whereas with *sefirah*, there is no joy. Thus, we don't recite the *Shehecheyanu* blessing.

Just as a professional athlete will train their young child to play a certain sport so they can be a champion one day, so does a Jewish parent “train” their child to be a Jewish champion of mitzvah observance.

TEXT 5

Talmud, Sukkah 42a

תנו רבנן: קטן היודע לנענע, חייב בלולב. להתעטף,
חייב בציצית. לשמור תפילין, אביו לוקח לו
תפילין. יודע לדבר, אביו לומדו תורה וקריאת
שמע.

תורה מאי היא? אמר רב המנונא: "תורה צוה לנו
משה מורשה קהלת יעקב". קריאת שמע מאי היא?
פסוק ראשון.

The sages taught: a minor who knows how to wave the *lulav* is obligated in the mitzvah of *lulav*; one who knows how to wrap himself in a garment is obligated in the mitzvah of *tzitzit*; if he knows to preserve the sanctity of *tefilin* in a state of cleanliness, his father buys him *tefilin*; if he knows how to speak, his father immediately teaches him Torah and Shema.

What [part of the] Torah is taught to such a child? Rav Hamnuna said, "The verse, 'Moses commanded us Torah, an inheritance of the congregation of Jacob'" (Deuteronomy 33:4). And what [part of the] Shema is taught to such a child? The first verse of Shema.

TEXT 6

*Rabbi Shlomo ben Aderet,
Megillah 19b*

דכולי עלמא אין הקטן מוציא אף על גב שהגיע
לחינוך. והנכון דקטן שהגיע לחינוך אינו מחוייב
במצות כלל ואפילו מדרבנן, אלא שאנו מצווין
עליו לחנכו במצות . . . ולפיכך אינו ראוי
להוציא אחרים אפילו במצות דרבנן, שכל שאינו
מחויב בדבר אינו מוציא אחרים ידי חובתן.

It is unanimous that a minor cannot discharge another person's obligation, even if they have reached a mature age. This is a correct ruling, for a mature minor is not obligated to fulfill any *mitzvot*, even by rabbinic standards. It is we who are obligated to educate the minor in mitzvah performance. . . . Therefore, it doesn't make sense for a minor to discharge anyone else's obligation, even for a rabbinic mitzvah, for anyone who isn't obligated themselves cannot discharge someone else's obligation.

TEXT 7A

*Maimonides, Mishneh
Torah, Laws of Torah
Study 1:2–3*

וְחֵיב לְשׁוֹכֵר מְלָמֵד לְבָנוֹ לְלַמְדוֹ, וְאִינוֹ חֵיב לְלַמֵּד בֶּן
חֲבֵירוֹ אֲלָא בְּחִנָּם.

מִי שֶׁלֹּא לָמַד אָבִיו - חֵיב לְלַמֵּד אֶת עַצְמוֹ כְּשִׁיכִיר,
שֶׁנֶּאֱמַר: "וּלְמַדְתֶּם אֹתָם וַשְׁמַרְתֶּם לַעֲשֹׂתָם".

One is obligated to hire a teacher for one's son, while one is not required to undertake any expense to teach a colleague's son.

A person who was not instructed by his father is obligated to arrange for his own instruction when he can understand, as the verse states, "And you shall study them and take heed to perform them" (Deuteronomy 5:1).

TEXT 7B

*Rabbi Menachem Mendel
of Lubavitch, Chidushei
Tzemach Tzedek, Piskei
Dinim, Chidushim Al
HaRambam, p. 1*

יש לומר כיון דתלמוד תורה . . . מחויב האב
מדאורייתא ללמוד את בנו . . . אם כן שמא גם על
הקטן יש חיוב מדאורייתא.

Inasmuch as the father is Scripturally
obligated to teach his son Torah, . . . it may
be suggested that . . . a Scriptural obligation
lies on the minor as well.

TEXT 8

*Maimonides, Mishneh
Torah, Laws of Blessings
5:15*

שְׁנַיִם שֹׁאֲכָלוּ בְּאַחַד, כָּל אֶחָד וְאַחַד מְבָרֵךְ לְעַצְמוֹ.
וְאִם הָיָה אֶחָד מֵהֶן יוֹדֵעַ וְאַחַד אֵינוֹ יוֹדֵעַ - זֶה שִׁיּוֹדֵעַ
מְבָרֵךְ בְּקוֹל רָם, וְהַשֵּׁנִי עוֹנֶה אַמֵּן אַחֲרֵי כָּל בְּרָכָה
וּבְרָכָה וְיוֹצֵא יָדָיו חוֹבְתוֹ. וְכֵן מְבָרֵךְ לְאָבִיו.

When two people eat together, each person should recite Grace after Meals by himself. If one knows how to recite Grace and the other does not, the one who knows should recite the Grace out loud, and the other person should recite amen after each blessing. In this manner, the one who doesn't know the prayer fulfills his obligation. A son may recite Grace for his father.

TEXT 9A

*The Rebbe, Rabbi
Menachem Mendel
Schneerson, Likutei Sichot
17, p. 235*

איז ניט מוכן: ווי קען מען זאגן א חיוב אויף א קטן
אפילו מדרבנן, וויבאלד ער איז ניט קיין בר דיעה,
ובלשון הגמרא "חיובא לדרדקי (בתמיה)?"

It's puzzling: How can we suggest that an obligation rests on a minor, even by rabbinic standards, if the minor lacks maturity? As the Talmud (Pesachim 116a) phrases it, "An obligation for a minor?!"

TEXT 9B

*The Rebbe, Rabbi
Menachem Mendel
Schneerson, Ibid., pp. 236–
237*

די שייכות והשתתפות פון קטן אין דער מצות חינוך באשטייט ניט (בלויז) אין דעם וואס אן דעם קטן — קען דער אב ניט מקיים זיין מצות החינוך, נאר (אויך וואס) דאס איז די מצוה — (דער אב זאל מחנך זיין) אז דער בן זאל טאן די מצוה; און דעריבער . . . וויבאלד אבער אז די מצות האב איז לחנך אז דער בן זאל מקיים זיין די מצוה, ווערט בדרך ממילא אויפן בן א התחייבות אינעם קיום פון די מצוות, הייסט אויך דער בן א מחויב בדבר.

בסגנון אחר: וויבאלד אז דער אב איז מחויב צו מחנך זיין את בנו לעשות המצוה, איז כאטש אז עשיית הבן את המצוה איז מצד דעם (חויב וואס איז מוטל על ה)אב — איז דאס אבער דאך פעולת המצוה (בשלימות) על ידי הקטן מצד ציווי (שעל האב), און דעריבער הייסט דער קטן א מחויב בדבר, ביז אז ער איז מוציא א גדול.

Let's understand the role and part the minor plays in the mitzvah of education. He is not just an actor without whom the father wouldn't be able to fulfill his (the father's) mitzvah of education. Rather, the minor is the subject of the mitzvah of education, as the mitzvah is for the minor to gain practice. . . . So, inasmuch as the father's mitzvah is to educate the child to perform all *mitzvot*, a sense of responsibility automatically lands on the minor, and that renders the minor a "responsible party."

In other words: The father is obligated to educate his child to perform *mitzvot*. Though the minor's mitzvah performance is an outgrowth of the father's obligation, it is the act of the mitzvah performed by the minor that carries out that command. As such, the minor is rendered a "responsible party," so much so, that the minor is able to discharge an adult's obligation [in certain situations].

The objective here is for the child to create a personal connection to the mitzvah not just by dint of their parent. He or she on their own is considered a “responsible party”:

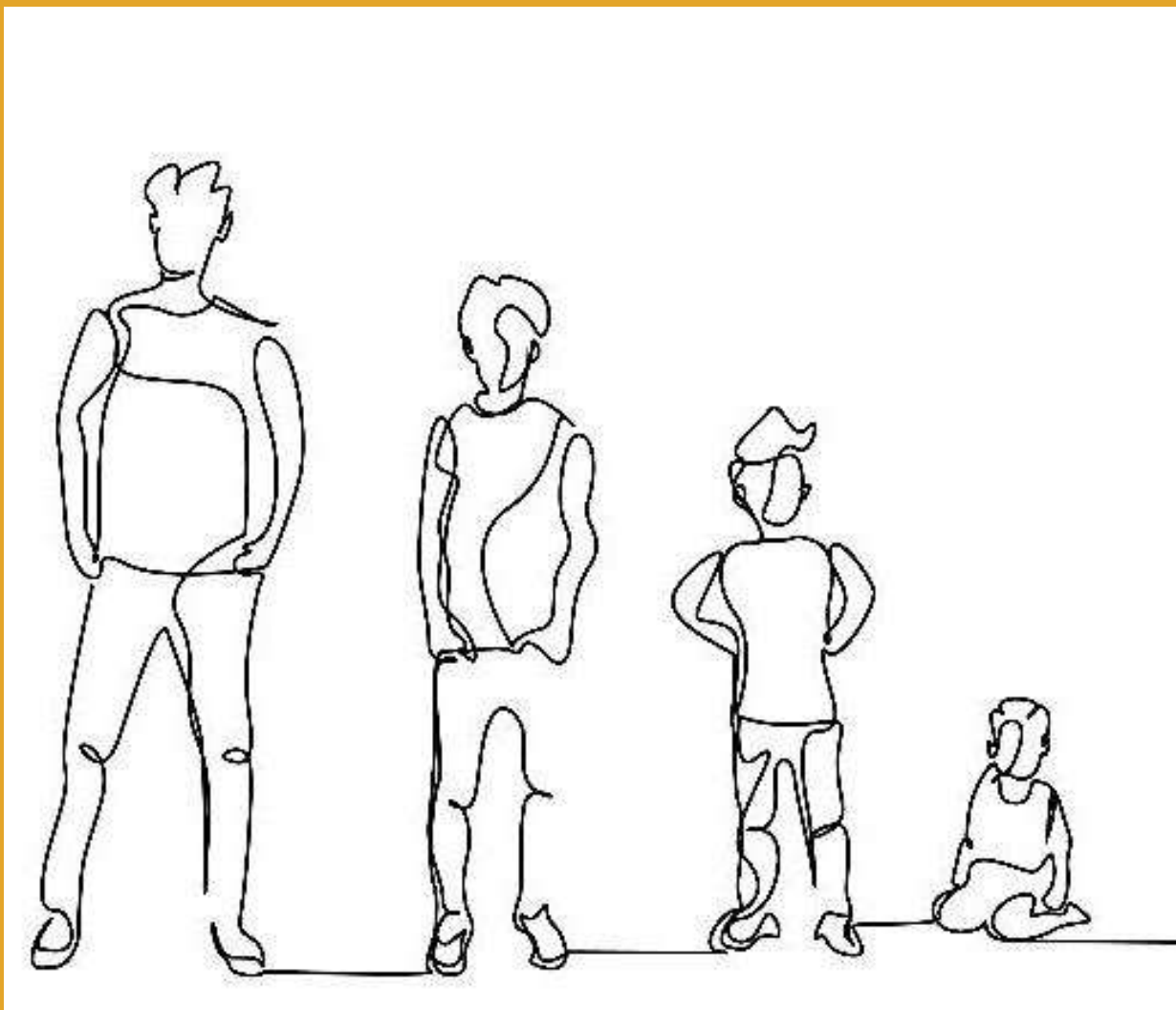

TEXT 10

*The Rebbe, Rabbi
Menachem Mendel
Schneerson, Ibid., p. 241*

דוקא דורך דעם וואס מ'גיט דעם קינד א חינוך במצוות
ווערט ער א מציאות בפני עצמו און האט אן אייגענעם
פארבונד מיט דער מצוה (כנזכר לעיל אז דער קטן אליין
ווערט אנגערופן א מחויב בדבר).

The only way to ensure that a Jewish child assumes their own identity and creates a personal connection with the *mitzvot* is if they are properly educated about them. This is in line with our discussion here, namely that the mitzvah of education renders the minor a responsible party.

Even the preparatory stage is important in its own right. The fact that we make a blessing over *sefirah* teaches us that when you're preparing and training for something, it's not just a stepping stone to something else, rather it is a stage to focus on in and of itself.

TEXT 11

*The Rebbe, Rabbi
Menachem Mendel
Schneerson, Torat
Menachem 5744:3, p. 1434*

לדאבוננו, ישנם הורים שדואגים לכל צרכיו הגשמיים של הילד — אכילה ושתייה, לבוש, צעצועים וכיוצא בזה, ואילו בנוגע לשאר הענינים, החל מהענין הכי עיקרי, שהילד יגדל להיות "אדם" הראוי לשמו, המתנהג בדרך הישרה — אינם שמים לב לכך, מפני טרדות הפרנסה וכיוצא בזה, וסומכים על כך שכל שאר הענינים יקבל הילד ב"בית הספר".

ועל כך מדגישה התורה — "תורת אמת" ו"תורת חיים" — שעיקר האחריות והדאגה לחינוך הילד מוטלת על ההורים, ואילו "בית הספר" אינו אלא בתור "שליח" שלהם, ומכיון שכן, הרי גם כאשר שולחים את הילד ל"בית ספר" — נשארת האחריות על כתפיהם של ההורים.

בודאי זקוקים גם לחינוך בבית הספר . . . אבל ביחד עם זה — אין להסתפק במה שנותנים לילד בבית הספר, אלא ההורים מצדם צריכים לתת לילד את כל מה שבכחם לתת.

Sadly, many parents worry about their children's material concerns—food, clothing, toys, and the like—whereas, when it comes to other things, such as the all-important concern that their child grow up as a proper mensch, they don't pay as much attention. Whether it is because of financial concerns or other matters, they rely on the fact that their child will get everything they need from school.

It is regarding such an attitude that the Torah stresses that the party primarily responsible for a child's education is his or her parents. The school is only the parents' agent in this mission. As such, even after the parents send their child off to school, the responsibility remains on the parents' shoulders.

Of course, the children need schooling. However, it is not enough; the parents must do whatever they can to educate their own children.

TEXT 12

*The Rebbe, Rabbi
Menachem Mendel
Schneerson, Torat
Menachem 5716:2 (16), pp.
205–206*

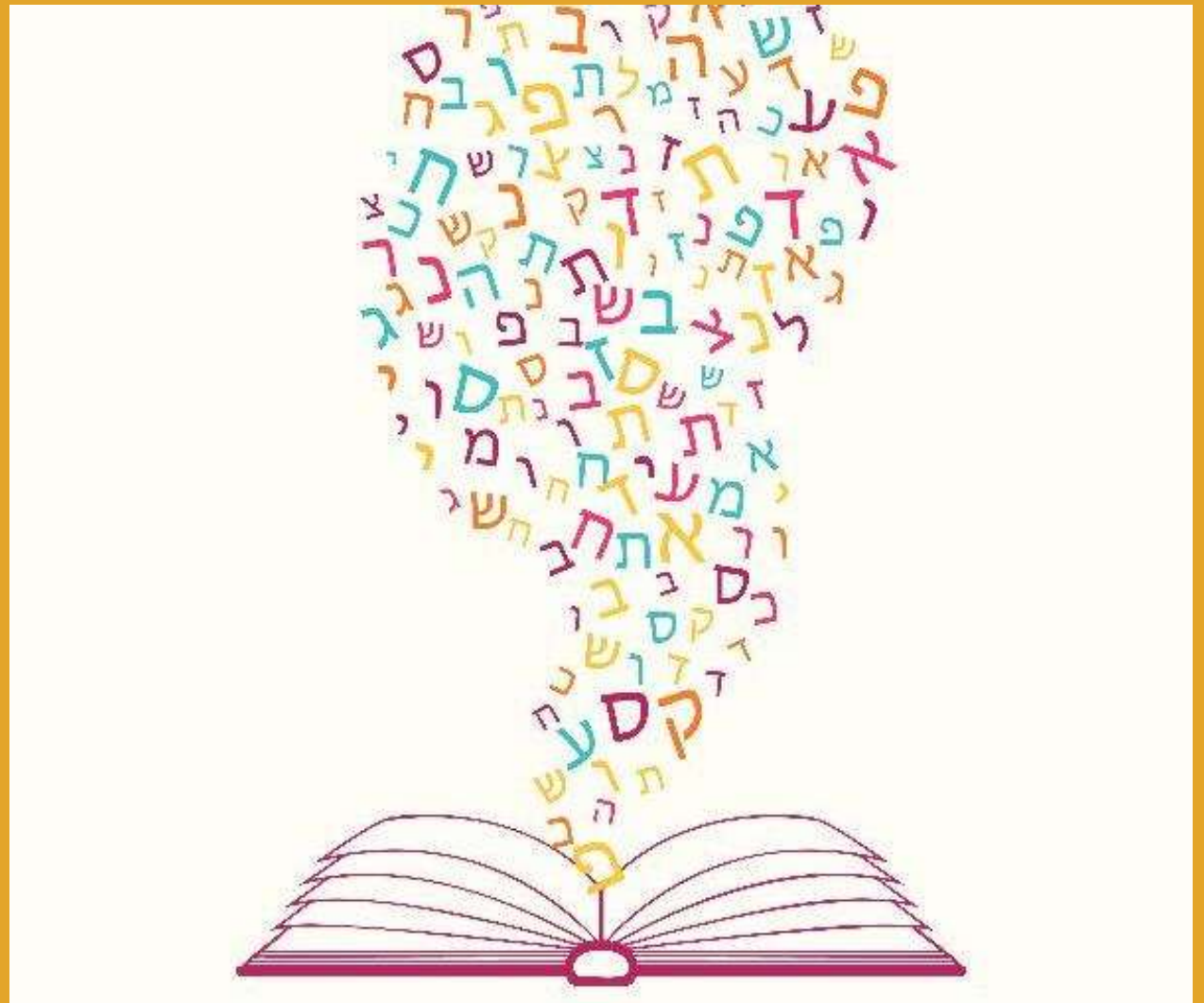
בכדי שהבנים, וכן התלמידים (הנקראים בנים, כדרשת הספרי), יהיו כדבעי — מוכרח להיות עמל, מוכרחים להתייגע על זה.

מי שיש לו בנים ממושמעים, מי שיש לו השפעה על תלמידיו עד שכאשר אומר להם מלה אחת הרי זה מספיק כבר עבורם — אל לו לחשוב שבזה יצא ידי חובה בעבודתו. גם באופן כזה — בהכרח להתייגע על חינוכם. "עמלנו" — עמל כזה, שהתורה אומרת עליו שנחשב לעמל ("דאס הייסט געהארעוועט").

Educating children, or students, along the proper path requires a lot of hard work.

Even if one has dutiful children or students for whom one word is enough to get them into line, the educator must not make the mistake of thinking that their job is done. Even in such situations, the educator must invest and work hard at their job, to the degree that the Torah can label it “hard work.”

The foremost and primary occupation of any parent is their own children's education. Leave the office boardrooms and community activism to others if necessary. Your own children come first.

TEXT 13

*The Rebbe, Rabbi
Menachem Mendel
Schneerson, Torat
Menachem 5717:2 (19), p.
65*

עיקר התמסרותם של ההורים צריך להיות בנוגע
לחינוך הילדים בדרך התורה והמצות, כדי להבטיח
שהילדים יגדלו להיות חסידים, יראי שמים ולומדים,
שעל ידי זה מביאים אושר נצחי להילדים וכן
לההורים.

אבל כאשר מתמסרים לקשט את הילד במלבושים
יקרים, כדי שהילד שלו ילך לבוש בבגדים יפים יותר
מילדיהם של השכנים, הרי, אושר כזה יכול להמשך
ליום, שבוע, חודש, שנה. אבל לאחר זה, כאשר הילד
יגדל, רואים שהחסירו להעניק לו את האושר האמיתי
שעל ידו יהיה מאושר במשך כל ימי חייו.

Parents' primary dedication ought to be to
provide their children with a robust Jewish
education. Parents should be committed to
raising children who are pious, G-d fearing,
and students of the Torah. This will bring
both parties lasting joy.

When parents decide to commit their energy
to providing their child with nice clothing so
that he or she can be the best-dressed kid in
the neighborhood, well, such joy only lasts a
day, a week, a month, or maybe even a year.
But thereafter, when the child matures, it
becomes obvious that he or she was deprived
of true joy that could have lasted their entire
life.

KEY POINTS

1. There's a mitzvah to count the days between Pesach and Shavuot in anticipation of the gift that is the Torah. This is called *sefirat ha'Omer*.
2. A parent is obligated to educate, or train, their child in mitzvah observance and Torah study once the child is mature enough.
3. While this obligation is incumbent upon the parents, inasmuch as the child is a critical party to the obligation, it extends over to the child as well.
4. Parents must take the responsibility of giving their child a robust Jewish education seriously. It requires commitment and hard work—without relying on others to do it.

